

Kamil Bouška Inventura

Každé ráno žeru
svoje srdce!

Kamil Bouška Inventura

Česká poezie

fra

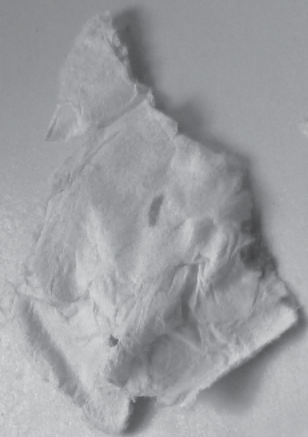

17197H

PAPER CLIPS

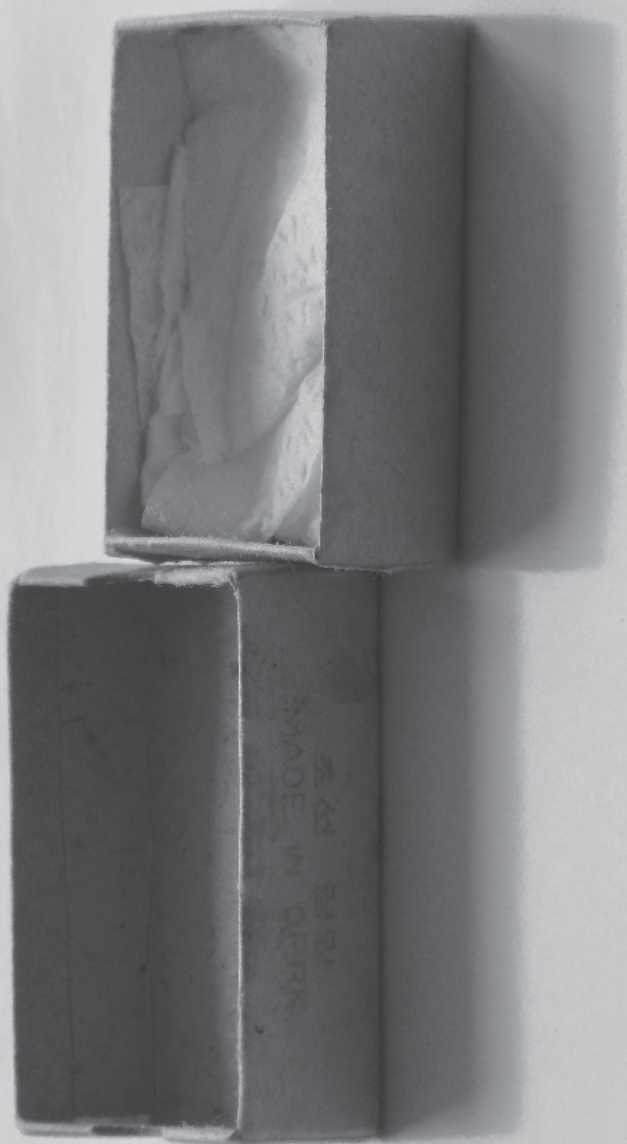
MADE IN GERMANY

Kamil Bouška (1979) je členem básnické skupiny *Fantasía*. Publikoval ve skupinovém sborníku *Fantasía* (2008). Samostatným debutem byla sbírka *Oheň po slavnosti* (2011), za kterou byl nominován na cenu Magnesia Litera za poezii a objev roku. V roce 2015 vydal druhou sbírku básní *Hemisféry*.

Kamil Bouška
Inventura

Ve Fra vyšlo

Oheň po slavnosti, 2011

Hemisféry, 2015

Kamil Bouška

Inventura

fra

Česká poezie
Kamil Bouška
Inventura

Redaktor Petr Borkovec
Fotografie Helena Šantavá, 2015
Jako eknihu vydalo roku 2019 Fra,
Šafaříkova 15, Praha 2, www.fra.cz
Elektronické vydání první

© Éditions Fra, 2018, 2019
Text © Kamil Bouška, 2018
Photos © Helena Šantavá, 2015
Author photo © Jana Plavec, 2018
ISBN 978-80-7521-059-3
ISBN 978-80-7521-060-9 (Pdf)
ISBN 978-80-7521-061-6 (ePub)
ISBN 978-80-7521-062-3 (Mobi)

S láskou k člověku
a tichou vzpomínkou
na všechno lidské

1

Všechno, co můžu říct, je všechno, ale nemám slova, aspoň se nesměju do dlaní a neřvu do klobouku, když mluvím, zatímco ztrácím každým slovem každý den, každou minutu, místnost za místností, krok za krokem, nestrávený od nehtů na nohou až po vlasy, zvenku i zevnitř, ztrácím člověka za člověkem a jazyk nechávám na jazyku, a ten živí, přiživuje a vykrmuje člověka, štěpím se v člověku zvratně a křížmo, přežvykuju od kůrky, drolím se, omílám, rozmělnuju a napodobuju kůži – jsem ten a tenhle a tahle taky, chlebové těsto já, všechno, které není, jen vítr, kámen, jinovatka.

Proboha, ale ten člověk...
... je to přeci člověk?

Člověk byl někdy vděčný prachu, někdy klečel před prachem a byl mu vděčný za každý kout, do kterého se mohl schovat, někdy by člověk dal prachu celé srdce, jen aby mohl košťátkem vymetat kouty, vymetat zrněčka a chuchvalečky, i když už nebylo nic k vymetení, člověk pak někdy klečel před vlastními dlaněmi, pokládal je na ubrus a modlil se za drobký, za každý žmolek ztvrdlého rohlíku, aby dlaně mohly hladit a dávat smysl, člověk pak někdy rovnal srovnané hřbety knih v regálech, někdy zaléval zalité květiny a říkal si, že nakonec bude všechno dobré, říkal si, že člověk nakonec bude, že člověk někdy a pak nakonec, a mluvil k člověku, někdy k člověku, někdy od člověka, a říkal si a mluvil, protože nebylo co říct, nebylo někdy a pak schovával dlaně mezi stehna, aby neviděl ruce, někdy měl plné zuby svých rukou, které zametají a dávají smysl hebké rovině, člověk byl někdy, někdy byl člověk a někdy byl vděčný prachu a klečel před prachem pro každý kout, do kterého se mohl schovat a zazpívat si za každé zrnko prachu, i když už nebyl žádný hlas po ruce ani po člověku, protože nebylo co říct, protože před sluncem za sluncem nikdo nechce stát.

Člověk musel kolikrát přecházet z pokoje do pokoje, člověk musel procházet zdí, protože nebyla po ruce klika, ani dveře, ani ruka, člověk se pak musel slepovat, lepit, pracně letovat kosti světlem pozdních odpolední a člověk musel světlo, člověk musel světlo vyškrabovat, vyklepávat z bot, vyprošovat na podrážkách a pantoflích, člověk se přitom musel držet, držet svého čtverce, útulně držet, zútulnit se a těžce, těžce skládat hlavu do pískání v uších a správně si rozumět a nezaměňovat se, člověk musel kolikrát jenom nehtem vyškrabovat množství člověka, množství, jedna, dva, tři, sestry a bratry pracně slepovat a držet ochrannou ruku, ale ta chyběla, a člověk musel kolikrát kamarádit s přelétavou mouchou, kolikrát, kolikrát, by nespočítal ani jednou, ani jeden, ani jedna hlava na hlavě, člověk si musel kolikrát hodit hašlerku nebo mentosku, aby mohl zaslechnout vlastní mlčení, člověk musel kolikrát mluvit i za ty, kteří nemají co říct, a ti museli mlčet i za člověka, který mluví, člověk musel, aby mohl, člověk musel poslouchat kašel dítěte z protějšího domu a správně rozumět a dělat si čárky, dělat za sebou čárky a nevynechat, nevynechat ani jednu, ani jednu z těch, která ho pak vyplivne, člověk se musel kolikrát nechat vyplivnout, vyplivnout člověkem, nechat člověka plivat, člověk se musel, člověk se musel, aby mohl, člověk se musel také nějak nadechnout, musel se nějak, ze vzduchu nejspíš, ze vzduchu, hvězd, přecházet tam a zpátky tam.

Člověk škrtal a přepisoval, člověk škrtal a přepisoval člověka, napínal šlachy a vrstvil škrtky v přeškrtaném člověku a říkal *miluju tě*, a neměl počasí, neměl počasí pro svá slova, člověk neměl žádné počasí pro člověka, protože škrtal a přepisoval člověka až k protržení a zapléтал se do škrtů a vzduchoprázdna, a pak jen do vzduchoprázdna, člověk byl milostnou pletkou se vzduchoprázdnem, ach, člověk říkal *miluju tě* a nepřetržitě škrtal a přepisoval každý mráček v člověku a člověk bez mraků neměl žádné počasí pro člověka, ale říkal *miluju tě*, a člověk miloval člověka bez mraků, ach, a sladká vůně kolem rozkvetlých keřů šeříku, a bílé květy na třešních, a kyprá zeleň trav, a kosí zpěv nad lidmi bez lidí protkal ovzduší a stisknul srdce.

Byly dny, kdy člověk neřekl ani slovo, byly dny, kdy člověk jen luštil a pořádal znaky, byly dny, kdy člověk nebyl na pořadu dne, byly dny, kdy člověk nebyl, jen matný pohyb pod kalnou vodou za plynárnou, a člověku rostly žábry pod kalnou vodou dne a člověk neřekl ani slovo, člověk luštil šplouchání kalné vody a pořádal vodní řasy pod hladinou, byly dny, kdy člověk nevěděl o člověku, člověk o člověku nevěděl a říkal *já nevím, co je to za lidi, co je to proboha za lidi*, a začínalo to semaforem na křižovatkách, začínalo to někdy mnohem dřív a člověk nevěděl kdy, člověk, aby se bál promluvit, člověk, aby se bál překročit práh bytu, člověk, aby se jenom bál, a byly večery, kdy člověk zaslechl člověka, kdy člověk náhodou zaslechl člověka mluvit, nechtěně, a vlastně omylem, a člověk slyšel divné věci, člověk slyšel člověka říkat, že je zbit a zašukán do člověka, zbit a zašukán, a to pak v člověku divně žbluňklo na cestě člověka za člověkem, a člověk nechtěl, člověk už nechtěl slyšet člověka, člověk si radši ucpal uši peckami, aby neslyšel ani slovo, člověk pak jen plul, bez člověka, a někdy proti člověku, člověk proti člověku, vypálený, vybagrovaný, vyvápňený, a to pak člověk říkal a dělal divné věci, do kruhu a do spirály, cestou, na cestě pryč od člověka, a byly noci, kdy člověk zíral do noci, byly noci, kdy člověk čeřil hladinu a luštil obraz na dně pod hladinou, a noc člověku podlamovala kolena, a člověk viděl tu děsnou jámu, která nadýmá člověka